

Nemes Kiss Kata: Hegyről lefelé

Szerző:

Nemes Kiss Kata
Minden jog fenntartva

Borítóterv:

Boris Vanessza alkotása

Tárogató Hangján Baráti Közösség

Zsámbok
2015

A lélek csendessége

Nehéz szívvel, és lélekkel készültem az adventre. Most először egyedül, édesanyám nélkül hogyan is lesz?

Keresgéltem a könyvespolcomon, és a kezembe került egy könyv. Egy napló. Édesanyám naplója. Nekem írta. A z utolsó együtt töltött hét évünkben mindig írt bele egy nekem szóló üzenetet, bölcsességet. S lám, most megtaláltam. A legelső oldalon egy vers van, amit még kislány korában tanult, a Betániában.

Mit tudunk Jézusról?

Amit Jézus tanít,
legszebb a világon,
ha szavát hallhatom,
szívemet kitárom.
Ahogy Jézus élt,
az a legszebb élet,
követem példáját,
ameddig csak élek.
S midőn Jézus meghalt,
a kereszten értem,
mennyország kapuját
nyitotta meg nékem.

Szüksége van az embernek az elcsendesedésre. Arra, hogy megálljon a napi rohanásban, s csak magára, csak befelé figyeljen, hogy beszélgessen Istennel. A mai világra jellemző szegénység a lélek szegénysége. A hit nélkül való ember lelki nyomorúsága. Éhes. Mindig éhes, és nem ismeri fel, hogy az éhsége a lélek éhsége! S ezt nem lehet „még többet, még nagyobb, a csömörig zabálással” kielégíteni. A lélek éhségét, sivárságát, ürességét csak és kizárólag Isten szeretete töltheti fel. Hiába a palota, ha nem ragyogja be Isten kegyelme.

A szeretet fénye

Mendegélsz Isten által kiválasztott utadon, és ha figyelsz, ha jól figyelsz, minden lépésednél kincsekre lelsz. Hol egy gondolat-kincsre, hol egy személyre, aki nem tudod, mi okból, de szíved, életed kincsevé válik. Ha figyelsz, ha jól figyelsz, életed igazi kincses barlanggá válik. Tele szépséggel, ami azonban hamar kiüresedik, ha nem osztod szét, ha nem osztod meg. Mert a fukar, ki szűk marokkal mér, hamar egyedül marad a díszes tányérral megterített asztalánál. A bőkezű, ki mindenét megossza, szétossza, lehet, hogy díszítetlen tányérral megterített asztalnál ül, de sokadmagával, jókedvűen, boldogsággal, hol nem a talmi kincs világlik, hanem attól sokkal több, a mindenség: A szeretet fénye, ami beragyogja életed.

Advent második hete

Advent második vasárnapja van. Nálam az advent a belső "nagytakarítás" időszaka. Nem csak a házat varázsolom csillogóvá, de a lelkem is. Kívül-belül tisztán várom a Messiás születését. Meggyújtottam a második gyertyát az adventi koszorún. S ugyanúgy, mint kicsi gyermekként, most is repeső örömmel, várakozással várom,

hogy a "lángos"csillag elvezesse a három királyokat a kised jászolához.

„Szívemet hozzád emelem, és benned bízom, Uram.” Sokszor énekelem ezt a református éneket. Minden alkalommal meghozza a lelkem megnyugvását.

Advent második hete van, két gyertya ég a koszorún. A csemetéim kihasználják a pihenés idejét, mindenki a maga szobájában csendel.

Kicsit szokatlan, hogy nem zszizseg körülöttem gyereksereg, de most ez is jólesik. Határtalan béke van bennem. Édesanyám, édesapám a szívemben vannak, tudom, hogy fentről vigyázzák a lépteimet. Most ez a fájdalom sem olyan égető, mint szokott: megbékéltem. Ég a két gyertya, hirdeti, hogy közeleg a Messiás.

Advent harmadik hete

Egy történetet olvastam. Íme: Létezik-e Isten?

Egy ember elment levágnatni a haját, és megigazíttatni a szakállát. Ahogy a fodrász dolgozni kezdett, kellemes beszélgetésbe elegyedtek. Sok mindenről szót ejtettek, különféle területeken. Végül szóba került Isten is, mire a fodrász határozottan kijelentette:

- Én nem hiszem, hogy Isten létezik.
- Miért ilyen biztos ebben? - kérdezte a vendég.
- Nos, csak ki kell nézni az utcára, hogy mindenki megértse, miért nem létezhet Isten. Most mondja meg őszintén, ha Isten létezne, hogy lehetne annyi beteg ember a világon? Hogy is hagyhatnának el szülők gyerekeket? Ha Isten létezne, se szenvedés, se fájdalom nem lenne. El nem tudok képzelni egy szeretettel teli Istent, aki lehetővé teszi mindezt körülöttünk."

A vendég gondolkodott egy kis ideig, aztán úgy döntött, hogy nem válaszol a fodrász feltevésére, mert nem akart vitába keveredni. Miután a fodrász befejezte a dolgát, a vendég fizetett, majd elbúcsúzott tőle és kilépett az utcára. A következő pillanatban

szemébe ötlött egy ember, akinek hosszú, gondozatlan haja és loboncos szakálla volt. Piszkosnak és kulturálatlannak tűnt.

A vendég visszafordult, és megint belépett a fodrászüzletbe, ahol megszólította a fodrászát:

- Tudja, mit mondok? Nem léteznek fodrászok a világon!

- Hogy mondhat ilyet uram? - kérdezte meglepetten a fodrász.

- Hiszen itt vagyok én, én fodrász vagyok, nem? Épp most fejeztem be az ön hajának és szakállának a rendbetételét.

- Nem, nem! - erősködött a vendég. Fodrászok márpedig nem léteznek, hiszen ha léteznének, akkor nem lennének olyan hosszú, gondozatlan hajú és szakállú emberek az utcán, mint azaz ember ott, látja?

- Ah, de hát attól még léteznek fodrászok!" - válaszolt a mester.

- Tehetek én arról, hogy azaz ember nem jön be hozzám?"

- Hát ez az! - bólintott rá a vendég.

- Éppen erről van szó! Isten is LÉTEZIK! Tehet Ő arról, hogy az emberek nem fordulnak Hozzá, hogy nem keresik meg Őt? Ezért van olyan sok fájdalom és szenvedés a világon.

Advent harmadik hete van. Meggyújtottam a harmadik gyertyát a koszorún, és töprengek: vajon miért nem értik meg az emberek, hogy a boldogság a kezükben van? Csak a szívüket kellene kitárni, mert az Úr kitárt karral vár bennünket, nemtől, fajtól, bőrszíntől függetlenül!

Tudom, hogy az éhség ott lakozik minden ember lelkében, szívében. A béke, a csend, a boldogság utáni éhség.

Most jobbára csak a kapzsiság, a góg, az Istentelenség az úr. Nagyon kellene már az igazi feltámadás, a lelkek, szívek feltámadása.

Csendelek, és imádkozom. Mindenki szívébe békés adventi várakozást.

Erős vár a mi Istenünk

Sokszor voltam reménytelennek látszó élethelyzetben.

Amikor földre rogytam a terhek alatt, és azt hittem, nincs kiút. A reménytelenség sötétségén azonban mindig átsütött egy fénysugár,

amibe belekapaszkodva képes voltam felállni, s egyenes gerinccel, felemelt fejjel tovább menni az utamon.

S minden egyes próba után erősebb lettem, megerősödtem hitemben. Erős várom az Isten! Erős várunk az Isten! Ne feledjük, és ne kételkedjünk.

Amikor megvakult a gyermekem, és túljutottam a magam önző fájdalmán, azt mondtam, hogy Isten segedelmével jó embert, szorgalmas, dolgozó polgárt nevelek belőle, jó magyar polgárt. Sokan gúnyosan nevettek. Volt, aki hangot is adott: mit akarsz te egy vaktól! Majd cselédje leszel egész életedben! Ha rájuk hallgatok, valóban, a cselédje, kiszolgálója lennék.

Negyven évesen, ezelőtt huszonkét évvel megajándékozott az Úr egy csodával: egy kislánnyal, aki az óta felnőtt, önálló gyönyörű felnőtte cseperedett.

Újra jöttek a jó tanácsok: minek az neked? "Teted el," elég neked egy vak gyerek!

Soha, egy pillanatig nem gondoltam, hogy nincs joga élni! Ez bizony, azt jelentette, hogy magunk maradtunk. Csak pár barát maradt velünk. A családom? Szégyellték a fogyatékkal élő gyermekem. Édesapám kijelentette, hogy amíg nem adom intézetbe vak fiamat, nem mehetek haza!

Mégis, erős tudtam maradni, mert ott volt nekem az én mennyei Atyám, aki átsegített minden nehézségen, akitől vigasztalást nyertem, akitől bátorítást kaptam. S bizony, átsegített minden nehézségen, ott volt minden küzdelmes napunkon, minden keserves órában, s aztán az idő teltével minden egyes öröm-percekben. Mert több volt az öröm, a mosoly, mint a könny.

Idővel az én konok, kemény apám is megbékélt, bár sohasem tudta szívéből szeretni a fiamat, annál inkább a lányomat.

Az Úristen azonban, tudjuk, hogy nagyon nagy tanítómester. Édesapám nagyon nehezen mozgott már, idős volt, beteg, és elesett. Ki szeretett volna menni a fürdőszobába, de egyedül nem mert elindulni.

Az én vak kicsi fiam odament elé, megfogta a kezét, és kivezette a fürdőszobába. Az Úristen odanyújtott apámnak egy kicsi kezét, egy apró, pici kezét, amibe belekapaszkodhatott, amit megfogva képes volt megtenni azt a pár lépést, amire egyedül nem volt képes.

Akkor az én drága apám nagyon sírt. Soha nem kért bocsánatot, de minden egyes könnyecseppje szívből jövő bocsánatkérés volt!

Hosszú évekig nevelgettem, okosítottam gyermekeimet. Felnőttek, és remekül helyt állnak az életben. A vak kisfiúból hittantanító lett.

Most közösségi mentor, aki a munkája során sorstársai segítőtje. A kislányból felnőtt hölgy lett, aki most tanulja az életnek nevezett nehéz iskolát.

Hosszú évekig ápoltam, gondoztam szüleimet, végig kísértem őket a hazafelé vezető úton.

Elszálltak az évek, kissé hajlott lett a hátam, hajam megőszült, elfáradtam. Négyen maradtunk. Mi hárman, halandók, és az Úr. Mert a mi házukban az Úr nem vendég: állandó lakó.

Fogyasztani

Ráérősen telnek a napjaim. Imádott kertecském még téli álmát alussza, s a minden-napi teendőim mellett lassan peregnek életem homokszemei. Ebben a ráérős időben kinyílik az ember látása olyan dolgokra is, amit máskor talán nem venne észre, vagy csak legyintene rá, hogy: fiatalság, bolondság.

Többet ücsörgök a televízió előtt, váltogatva a csatornákat, mert nagyon kevés ízlésemnek megfelelő dolgot találok, s amikor felbosszant a sok ezerszer, unalomig ismételt filmek sekélyisége, a szokott módon, háttal hallgatom (nézem).

Meghökken a reklámok mennyisége, s nem melleleg erőszakossága. Vegyél, fogyassz, azonnal, most! Ne egyet, mindjárt kettőt, sőt hármat vehetsz a selejtből, és légy boldog, hiszen költhetsz!. Egynek sincs értéke, de te kettőt, hármat vegyél!

A gyógyszer reklámok! Azonnal ható, kétszer-háromszor gyorsabban ható, mind-mind azt üzeni: dolgozz, minél többet, szedj a semmit érő kemikáliából minél többet, aztán dögölj bele! Ez sem gond, hirdeti a vidám reklám: Mosolyogós özvegy kapacitálja barátnőjét, biztosítás megkötésére, s boldogan meséli, hogy milyen jó dolog volt temetési biztosítást kötni a férjére, hisz a halálával kapcsolatos kiadások nem viselték meg a család büdzséjét!

Ha hamar ki-nem tavaszodik, a televízió bánja... Szegény, öreg masina, mert biza, a reklámok hatására sem voltam hajlandó lecserélni okos, - ha-csöngetnek-kimegy-ajtót nyitni-csodakütyüre, a papucsom odavágása által leli halálát. Nem vagyok csodabogár. Más az értékrendem, s remélem, hogy tovább adhattam ezt a felfogást gyermekeimnek. Nem dobok ki semmit, csak azért, hogy újra cseréljem. Megbecsülöm a régit, avittat is, tisztelettel bánok tárgyaimmal, eszközeimmel.

Nem vásárolok évente új, okos telefont, okos porszívót, sőt: még intelligens mosóport sem, még akkor sem, ha ezért a fogyasztói társadalom páriának tekint: elavultnak, ócskának, megsemmisíthetőnek.

(Csak kössek gyorsan temetési biztosítást, hogy a gyermekeim boldogan temessenek el!). Ugyanis én tudom azt, amit a reklámok kiagyalói, s terjesztői nem tudnak: ők az ostobák, a fogyasztói társadalom kiszolgálói, ha azt hiszik, hogy királyságuk örökké tartó. Amikor eljön a csömör ideje, az okos társadalom lehúzza őket az általuk oly nagyon imádott fogyasztói társadalom okos WC-jén.

Pünkösdi királyság az övék. S tudva lévő: az nem tart sokáig!

Hétpróba

Beléptünk hát az advent negyedik hetébe, drága édesanyám, édesapám!

Tudom, hogy hallotok odafent, s érzem áldó kezeiteket.

Nem tudtam, hogy ilyen nehéz lesz. Olyan természetes volt, hogy vagytok, mint a levegő, amit belélegzem. S egyszerre elfogyott... S most, drága édeseim, mint legényke a hamuba sült pogácsával, amikor elindul teljesíteni az ő hét próbáját a boldogulásáért, én is ilyenféle "hétpróbás" állapotba leledzek. Próbálok mindent úgy cselekedni, tenni, a lelki felkészülést is, mint veletek, de olyan hideg, hiányos, kopott minden... Ahol a ti lelketek szeretete emelte az ünnep fényét, ott most sötétség van, és üresség nekem kellene betöltenem fénnel...

Az éjjel csudát álmodtam! Hallottam a hangotokat, ideért az égből az üzenetetek! Egyetlen szó: MOSOLYOGJ!

"Csak" a mosolyotokat kell az ünnepi készülődésbe belecsempésznem. Egy-egy simogatásokat. Az együtt töltött ünnepek emlékezéseit, nevetéseit, a meghatottság könnyeit, s lám, ismét teljes fényében ragyog az advent várás ünnepe. Visszatért a békés, csodavárós hangulat. Köszönöm, édesanyám, édesapám. Nektek, Tárogató család, szintén köszönöm. Azt, hogy számon tartotok, azt, hogy megajándékoztok szép írásaitokkal, verseitekkel, elmélkedéseitekkel, hogy gazdagodok általatok.

Kívánok békességes, csendes, Istentől áldott karácsonyi ünnepelést nektek, és családjaitoknak.

Hófehér papír

Sokszor hallom fiatal anyáktól az alábbi fegyelmező mondatot: Ha rossz vagy, nem szeretlek!

Kedves anyukák! Anyának lenni áldás. S az áldás olykor áldozatokkal, fáradsággal, kimerültséggel jár, büfis ruhával, kakiszagú reggelekkel, éjszakai virrasztással.

A gyermek ajándék Istentől.

Hófehér lapot kapsz vele, és a lelke, szellemisége olyan lesz, amivel teleírod.

A szeretet feltétel nélkül való! Tisztességtelen egy ártatlan gyermeket a szeretetünk megvonásával fenyegetni, mert bár a köldökzsinórt elvágják a születéskor, de a kilenc hónap, amíg a szíved alatt hordod, örökre összeköti az anyát, és a gyermeket.

Két szív, két test, de egy szívdobbanás!

"Ha rossz vagy"- hangzik sokszor. A gyermek nem rossz! Tapasztalatlan, a világról mit sem tud, s mi, szülők vagyunk az ő irányítói.

A gyermek jó, mert jónak születik!

A szülő rossz, ha fenyeget. Ha zsarol. Ha érzéketlenül bánik vele.

A gyermek lelke hófehér papír, és nem mindegy, mivel írod tele!

Késő ősszel

Üres a kertem. Az előregedett gyümölcsfák kivágásra kerültek, a termés betakarítódott. A kert végében az erdő sem zöldellik, lombjukat hullatta fák csupasz ágait csupálja a szél. Kiürült a baromfiól is. Megtelt a kamra, tele befőttekkel, savanyúságokkal, jóféle szalonna, kolbász illatozik a hijuban. Pityóka szépen glédában álló kasokban, hagyma, alma, karalábé zeller, még pár csillagtök is várja, hogy majd fazékba kerüljön. Bab is van, igaz, gyéren termett, de pár főzésre elegendő. A dió előkészítve, csendes estén majd feltörögetem. Kevés mogyoró is termett már az idén a bokron, pirított tökmag mellé elcsemegézzük majd. Véget ért az idei nagy munkám, komoly dolgom nincs, csak a mindennapi nőcis feladatok: főzés, mosás, takarítás. Ha majd megcsípte jól a hideg a picskét, kísétálok az erdőbe, szedek egy kaskányit, s teletömöm a zsebem fanyar kökénnyel is. Advent hetébe léptünk. Várom a megváltó születését. Mélázgatva, elcsendesedve, meg-megállva, dolgom közepette, felidézve múlt adventi várakozások hangulatát, illatát. Nem vagy már mellettem, jó anyám, nem vagytok már mellettem, drága szüleim. Olyan vagyok, mint a támasztékát veszített fa: erőtlen. S mégis erősnek kell lennem, mert anyaként feladatom van. Az a feladatom, hogy mindazt, amit tanultam tőletek, drága szüleim, átadjam gyermekeimnek. S ha megtanulták, ha értik, ha szívvel érzik, akkor én is elindulok a teremtőhöz, és hazamegyek hozzátok.

Magyar vagyok

Magyar vagyok.

Ízig, vérig.

Szeretem magam körül a rendet, a tisztaságot, az átláthatóságot. Őrizem, ami az enyém, amiért én hullattam verejtékeimet, kicsinyke szeletét birtokomnak, HAZÁMNAK!

Soha semmi módon nem feledem, hogy az én kis birtokom egyben a hazámé is, s nekem kötelességem jó hazafiként azt gondozni, művelni, termékenyen tartani, mert nem csak az én jövőm záloga ez, hanem hazám jövője, záloga is egyben a sok-sok megművelt, termőre fordított kis kertecske, az enyémmel egyetemben. Kis vesző a marékban, de egyben eltörhetetlen.

Vérző szívvel nézem a menekülteknek, egyéb liberó-idióták által kitalált néven szólított hordát, hogy mit tesznek az én szeretett hazámmal, földemmel, földijeimmel.

Az Unió jól kitervelt, második Trianonba készül hajtani bennünket: Hazát, házat foglaló hordák sisera-hadát zúdítja ránk, s idegen eszmék védelmét szolgáló szabályokkal köti meg kezünket. Kiszolgáló személyzetben, csinovnyikokban hazánk sem szűkölködik.

Sajnos.

Nagy búsultomban reménységem, hitem, Istenben való bizodalمام azonban erősebb, mint valaha!

Keresztény lelkiségem okán nem tudok átkozni, gyűlölni, de félteni annál inkább. Félttem hazámat, nemzetemet, földem, házam, gyermekeimet a bezúduló hordától, akik sem Istent, sem embert nem kímélnek, akiknek csak jogaik vannak, kötelességet nem ismernek.

Tudjuk, felismertük, hogy a politikai játszma Trianonnal nem fejeződött be. MOST, ezzel a primitív emberáradat inváziójának ránk szabadításával a végső csapást akarja Magyarországra mérni a globális hatalmi elit.

A hitetlen, hiteltelen, devalválódott elit!

Isten megmutatja erejét, sokszor, sokféle formában. Megmutatta, bebizonyította, hogy nem hagyja veszni szeretett, népét, a magyar népet. Nem véletlenül adta nekünk a KÁRPÁT medencét: Őrízőül rendelt bennünket ide, s ezt a szolgálatot, ezer esztendeje vérrel, viharral, zivatarral végezzük.

Erőnkön fölül.

Mert ez a mi sorsunk, Istentől rendeltetett sorsunk.

Készüljünk hát, s amikor a mi dolgos két kezünkre szükség lesz, menjünk! Harcos kedvvel, tiszta szívvel, igaz hittel.

Mértéktelenül

Kapunk az élettől szépet is, csúnyát is, vegyesen. Minden napra jut valami idegborzoló, bosszantó, mérgeződni való, már ha hagyja magát hergelni az ember lánya.

Most épp a modern kori nép-vándorlással, az új honfoglalók siserahadával zúdul ránk a rengeteg írott, és képes információ, csak kapkodjuk a fejünket, s egy idő után csak keserű epét tud öklendezni az ember. A kormány teszi a dolgát, azt, amit tennie kell, amit tenni képes az elfuserált uniónak nevezett, az ott pöffeszkedő bürokraták folyamatos támadásai mellett.

A kutya ugat, a karaván halad.

Időre elkészül a kettős határzár, és bízom benne, hogy idővel a hatása is megmutatkozik.

Orbán Viktor jó stratégia!

Bízom benne, töretlenül, nem véletlenül teszem rá a gengszterváltozás óta folyamatosan a voksomat.

Állhatatos vagyok. Hittel éltem, akkor is, amikor tagadni illett, Istentiszteletre jártam akkor is, amikor büntettek érte. Semmi el nem tántoríthatott. Soha nem tagadtam meg fajtámat, nemzetemet, kínálhatták a Júdás forintokat, éheztem, fáztam, de megvetéssel utasítottam vissza karriert, lehetőségeket. Ember maradtam az embertelenségben.

Magyar, akinek a Kárpát medence a hazája, ŐSI JUSSON!

Magyar, akinek magyar lelke, magyar szíve, magyar gyomra van.

Nem fekszem le alázatos szolgaként az épp divatos irányzatoknak, nem cserélem le a televíziómat évente, nincs okos telefonom, nem használok intelligens mosóport, sorolhatnám a böszmeségeket, de minek? Akinek van hallása, érti, miről beszélek.

Élek, csendesen, munkálkodva, teremtve, nem várom el senkitől, hogy ellásson, gondoskodjon rólam, mert bizony ez az én dolgom, Istentől kapott feladatom. Csendesen élem napjaimat, elmélkedve, olvasgatva, gyönyörködve múltam egy-egy szép emléken, kézzel fogható, szemmel látható emlékein, a petróleumlámpában, aminek pisla fénye

mellett a betűvetést tanultam, a zsompolyokban, szakajtókban, amikbe annyi, - de annyi kenyeret szakasztott anyám, nagyanyám, a vízfordó korszokban, amiben számtalanszor vittem vizet tatámnak, s sorolhatnám a szépséges tárgyak, eszközök sorát, mert nálam nem kerültek szemétre divatból. Értékük van. Becsük.

Természetesen, használok modern, az életemet könnyebbé tevő eszközöket, lehetőségeket.

Mértékkel

Mert azt hiszem, a lényeg: a mértékletesség.

Mértékkel fogyasztok a hírekből, mértékkel engedem be az életembe a külvilágot.

Cselekvően nem vagyok képes befolyásolni az eseményeket, a most zajló eseményeket sem, akkor meg minek hergelődjek? Van, hála Istennek egy talpraesett, jó hazafi az országunk élén, aki teszi a dolgát. Jól. Ha hív, akkor elsőként megyek, s teszem, amit egy jó magyarnak tennie kell. Ha kell, fakanállal, ha kell sirítóvel! De akkor aztán: MÉRTÉKTELENÜL!

Tavaszi

Áldást, békességet.

Nagy izgalmat szerzett egyik barackfám: nagyon nem akaródzott neki megfoganni. Cirógattam, édesgettem, kérleltem, fenyegettem, de semmi hatása nem volt. Ma, a kora reggeli szemlélődésben észrevettem, hogy sok-sok kis levélrügyet bontogat. Nagyon hurrá hangulatba kerültem, és amúgy pizsamában-köntösben örömben elültettem a húgosomtól, - sógorkám által nevelt - kapott 32 bársonyka tövet, és ezzel a lendülettel kiültettem a leandereimet is. A szemerkélő eső mit sem zavart. Tegnap estefelé hatalmas dörgéssel, villámlással, széllel megérkezett az eső hozzánk, bár nem volt jelentős mennyiségű,

de a csendes szitálás is nagyon jót tesz a kertecskének, a gazokkal együtt, de sebj: velük könnyedén elbánok, a csemetéknek viszont áldás. Nem tudom pótolni napi locsolással a természetes víz jótéteményét. Meggyvágó mama kiköltötte fiókait. Serényen röpköd a kert, és a fészek között, etet szorgalmasan. Ficseriéket azóta, amióta megérkeztek, nem láttam a fészükön. Hallom csivitelésüket, pihengetnek olykor a villanydróton, de a fészekbe nem térnek be éjszakára. Remélem, a költési időben eszükbe jut, hogy vár rájuk egy biztonságos menedék.

Ma pihenő nap, csak nőcis munkák várnak, úgymint takarítás, vasalás. Ki kell, heverjem a tegnapi napot: a városban voltam, ügyeket intézni. Sokk volt a lelkemnek, az idegrendszeremnek. Ha lezárultak az intézni valóim, akkor nagyon-nagyon sokáig nem teszem ki a lában csendes falucskámból, békés otthonomból.

